

hogy a római jogot *ezentül se tanítsák*. A logika némi sérelmével Békefi kénytelen így értelmezni a pápai tilalmat, mert — saját szavai — ha a római jogot nálunk ezelőtt tanították, úgy kellett lennie „studium generale”-nak is. Már pedig ezt Békefi tagadja. Bármenyire az ellenkezőjét vallja is a tudósok sora, bármit is mondanak Kun László oklevelei a párizsi mintára működő veszprémi főiskoláról, annak utriusque iuris doktor kanonokjairól és ezek római jogi könyveiről, ő makacsul kitart amellett, hogy a veszprémi *studium* egyszerű székesegyházi iskola volt. Ugyanilyen erőtlének, részben alap nélküliek Békefi egyéb bizonyítékai is, melyeket a veszprémi főiskola egyetemi rangja ellen felhoz (Kápt. isk. története 162–173. és Árpádkori közoktatásügyünk és a veszprémi egyetem 321–337.). — 33. Békefi, Árpádkori közoktatásügyünk és a veszprémi egyetem 414–5. — 34. Veszpr. kápt. magánlvt. 1181. Keszű 3. — Szentpétery Imre, Magyar oklevéltan, 1930. 75. — 35. Veszpr. kápt. hit. helyi lvt. Testamenta ecclesiastica 1. — Veszpr. kápt. magánlvt. 1412. Veszprém-oppidum 45. — 1486. Jutas 34. — 1508. Veszprém-oppidum 73. — 1516. Szentmártonföldre 4. — 36. Lukács—Pfeiffer, A veszprémi püspöki vár a katolikus restauráció korában, 1933. 44, 152–3.

GYORSVONATBÓL

*Alvadt verőerek
a sínek még, dobbanva döngenek,
a torony fölmered
s mint forgószinpad, kerengnek az utcák,
az a Nap az fut veled,
elzúg, mint egy jelképes istenhozzád
a bakterház még, aztán a falak
masszává tömörülnek, elmarad
egy világ — a sín döbbsenten dobol
szárnyára vesz a nemlét könnyű gőze,
— utazni álom inkább, mintsem élet,
kukoricások, felhők kergetőzve
suhognak el.*

*De a szem visszaréved
a városra, mit mágikus erő
zsugorít, bár a messze fátyolt vont rá,
hogy ne lássam: a suhanó Való
ember szemében miképp sorvad — ponttá.*

*Jaj bizony csak a Most:
a mely egésznek pártapos szilánkja
tárul ki nekünk, meg se nézhetem
és penderül már, meg sem érthetem,
s hátrál, fénymaggá ugrik össze újra
s futnak végtelen
sorokban formák: képek, dallamok,
fogd őket el s rabod
a titkuk, — filmszalagra, hangszalagra
enyvezd árnyékát röptüknek, szaladva
nyomukban, mint a lepkeűző gyermek,
ki gombostűre tűzné mind a kertet,
hogy ő v é legyen — s mi maradt tiéd ?*

*ó messzi pontok,
föld városai, űr csillagjai
s belénkdermedt emlékkristály-bolyok,
kicsiség órájai, krózus pontok,
Istennek morse-jelei,
igazodjatok, nyiladozzatok
élő szavakká csepp virágkorongok.*

Tóth Ferenc